

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 19C/21/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8726201321
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jenčová
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2026:8726201321.1

Uznesenie

28 19C/21/2026

Okresný súd Poprad, v právnej veci navrhovateľov: 1) A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom: C. D. XXXXX, XXX XX E. C., 2) F. B., nar. X.XX.XXXX, bytom: C. D. XXXXX, XXX XX E. C., právne zastúpení: Advokátska kancelária Hudzík & Partners s.r.o., so sídlom Mnoheľova 830/15, IČO: 47 251 654, proti strane : JUDr. Mgr. Peter Dzurilla LL.M, nar. XX.X.XXXX, trvale bytom: C. D. XXXXX, XXX XX E. C., v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 325 a nasl. C.s.p. takto

rozhodol:

29 19C/21/2026

I. Súd návrh **z a m i e t a**.

II. Odporca **n e m á n á r o k** na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Navrhovatelia podali dňa 1.4.2026 na tunajší súd prostredníctvom právneho zástupcu návrh na vydanie neodkladného opatrenia v zmysle § 325 ods. 2 písm. d) C.s.p. , ktorým žiadali, aby súd rozhodol tak, že :

„I. Žalovanému A. G. H. I. D. zakazuje kontaktovať navrhovateľov osobne, písomne, telefonicky alebo inými technickými prostriedkami, a to až do času skončenia mandátu primátora Mesta Vysoké Tatry navrhovateľom 1/.

II. Žalovanému A. G. H. I. D. zakazuje priblížiť sa k navrhovateľom na vzdialenosť menšiu ako 100 metrov a to až do času skončenia mandátu primátora Mesta Vysoké Tatry navrhovateľom 1/.“

2. Súd po oboznámení sa s predmetom sporu a s kompletným spisovým materiálom a dôkazmi. ktoré predložili tak navrhovatelia, a tiež aj odporca má zato, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenie nie je dôvodný.

3. Navrhovateľ 1/ vo svojom návrhu konštatuje, že na základe toho, že bol vypočúvaný v postavení podozrivej osoby pred vyšetrovateľom kriminálnej polície Policajného zboru Slovenskej republiky v Poprade dňa 19.3.2026, tak sa mal vlastne dozvedieť, že sa údajne mal nebezpečne vyhrážať ostatnej strane v konaní, a to A. H. I.. Vypovedal z dôvodu, že matka odporcu J. K. I. na neho dňa

26.1.2026 písomne podala (trestné) oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich, že mohol ním byť spáchaný trestný čin nebezpečného vyhrážania. Predmetné oznámenie pripojil k svojmu návrhu ako dôkaz a v nadväznosti naňho predložil súdu kópiu úradnej zápisnice zo svojho výsluchu v postavení podozrivej osoby zo dňa 19.3.2026, ako aj z výsluchu ostatnej strany – osoby A. H. I., označenej oznamovateľkou za možného poškodeného jeho údajným vyhrázaním, a to zo dňa 19.2.2026, a ktoré získal z policajného spisu.

Poprel, žeby sa ostatnej strane vyhrážal, nič také, čo sa uvádza v oznámení a čo aj uvádzal vo výpovedi A. H. I. nevykonal a tvrdenia deklarované v (trestnom) oznámení oznamovateľky zo dňa 26.1.2026, (či vo výsluchu strany dňa 19.2.2026) sa nezakladajú na pravde.

4. Vzhľadom na pretrvávajúcu veľmi napätú situáciu, predovšetkým medzi navrhovateľom 1/ a stranou, a obzvlášť na to, že strana vo výsluchu pred policajným orgánom dňa 19.2.2026 označila navrhovateľa 1/ za zlého človeka a aj za grázla („Mám za to, že je to zlý človek a podľa môjho názoru aj grázle!“) v spojení s nosením strelnej zbrane stranou (str. 2 zápisnice z výsluchu žalovaného z 19.2.2026, kde ten uviedol, že nosí strelnú zbraň), navrhovatelia 1/ a 2/ nadobudli reálny strach o život a zdravie, ktorý je možné primerane eliminovať práve vydaním neodkladného opatrenia spojeným so zákazom priblíženia sa žalovaného ku žalobcom, aby sa predišlo novej tragédii. S prihliadnutím na stranu deklarované „politické“ pozadie kritiky navrhovateľa 1/, spájané s jeho občianskou iniciatívou a na právne postavenie navrhovateľa 1/, vykonávajúcej verejnú funkciu primátora Mesta Vysoké Tatry a nevyhnutnosťou, resp. potrebou spojenou s očakávaním osobnej účasti navrhovateľa 1/ (pozn.: niekedy aj za účasti navrhovateľa 2/ vyžadované spoločenskou konvenciou) predovšetkým na verejných podujatiach a prítomnosťou, resp. pohybom účastníkov vo verejnom priestore, je dôvodné súdnym rozhodnutím zabezpečiť, aby nedošlo ku osobnému kontaktu navrhovateľov a A. H. I. ako strany na menšiu vzdialenosť ako 100 metrov.

5. Nakoľko práve navrhovateľ 1/, ako aj navrhovateľ 2/, musia byť prítomní najmä na verejných podujatiach, spojených najmä s výkonom verejnej funkcie, bolo by nedôvodné obmedzovať navrhovateľov z účasti na takýchto verejných podujatiach z dôvodu, že je v danom priestore prítomný aj žalovaný a môže ich fyzicky napadnúť či slovne atakovať. Účelom návrhu je teda zabezpečiť, aby rešpektovaním vydaného obmedzenia bola zachovaná primeraná fyzická vzdialenosť medzi navrhovateľmi a stranou a aby nedochádzalo ani ku akýmkoľvek atakom navrhovateľov vo virtuálnom priestore zo strany A. H. I. D.. Majú obavu z nepredvídateľného konania a správania strany a reálny strach o svoj život a zdravie, rovnako sa obávajú, že takýto útok zo strany žalovaného, aj so strelnou zbraňou, by sa mohol kedykoľvek stať.

6. Vzhľadom na možné spôsoby fyzického napadnutia zo strany povinnej strany, ako aj na opakované slovné ataky nad rámec primeranej kritiky majú navrhovatelia teda dôvodnú obavu o život a zdravie a z uvedeného dôvodu podali preto návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, v ktorom mali pravdivo a dostatočne opísať riziko svojho možného fyzického napadnutia stranou a preukázať viacerými dokumentami, a to najmä zápisnicou z výpovede A. G. H. I. D., ktorý sám deklaroval nosenie strelnej zbrane.

7. K návrhu a jeho dôvodom, ako i ku predloženým dôkazom sa vyjadrila písomne, a to veľmi obšírne aj povinná strana v konaní, samotný A. G. H. I. D., ktorý uviedol, že navrhovatelia vo svojom návrhu uvádzajú tvrdenia, ktoré sú skutkovo nepresné, právne irelevantné a miestami účelovo skreslené, pričom zároveň nepreukazujú splnenie zákonných podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 324 a nasl. C.s.p. Totiž, podľa § 325 C.s.p. možno neodkladné opatrenie nariadiť len v prípade potreby bezodkladnej úpravy pomerov alebo existencie obavy, že exekúcia bude ohrozená. Ani jedna z týchto podmienok však v danom prípade splnená nie je. Situácia medzi účastníkmi nemá charakter bezprostredného ohrozenia práv a samotná existencia sporu nemôže byť dôvodom na nariadenie neodkladného opatrenia. Navrhovatelia nepreukázali naliehavú potrebu zásahu súdu, hrozbu nenahraditeľnej ujmy ani bezprostredné ohrozenie svojich práv, pričom ich návrh je založený prevažne na nepodložených subjektívnych tvrdeniach. Neodkladné opatrenie zároveň nemôže slúžiť ako nástroj riešenia sporu, ani ako prostriedok na obmedzenie práv druhej strany, najmä ak ide o výkon slobody prejavu a účasť na verejnom živote. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má ako strana za to, že podaný návrh nespĺňa zákonné predpoklady pre jeho vyhovenie a svojou povahou skôr smeruje k vytvoreniu inej procesnej výhody navrhovateľov, než k ochrane ich práv. Práve navrhovateľ 1/ je ten, kto sa mu v

minulosti vyhrážal a vyvíjal voči jeho osobe nátlak, vrátane podávania účelových trestných oznámení a šírenia nepravdivých a zavádzajúcich tvrdení. Tieto jeho konania a podania ale nepovažoval za potrebné riešiť právnou cestou... Zásadne odmieta, že by sa navrhovateľovi 1/ kedykoľvek vyhrážal alebo mu chcel ublížiť. Vo vzťahu k navrhovateľovi 2/ nemal a ani nemá záujem mať žiadny relevantný kontakt, pričom nikdy nevykonal konanie, ktoré by mohlo vyvolať obavu o jej bezpečnosť. Navrhovateľa 2/ v podstate ani bližšie nepozná a preto ho návrh o to viac prekvapuje. On sám sa totiž stal osobou vystavenou vyhrážkam zo strany navrhovateľa 1/, o čom koná polícia, kde on vystupuje v procesnom postavení svedka a poškodeného, a v ktorom uviedol konkrétne okolnosti zo strany navrhovateľa 1/, vyvolávajúce obavu o jeho bezpečnosť. Preto podanie navrhovateľov je zjavne účelové a vykazuje znaky snahy procesne obrátiť postavenie strán, a to bez existencie reálneho a bezprostredného ohrozenia ich práv. Trestné oznámenie on ani nepodal, ale jeho matka ako priamy svedok výhražných výrokov navrhovateľa 1/. Uvedené konanie preto nemožno prezentovať ako ani ním iniciovaný konflikt, ale ako reakciu tretej osoby na správanie sa navrhovateľa 1/. Vo veci je vedené trestné konanie na OR PZ v Prešove, OO Vysoké Tatry (ČVS: ORP-177/VY-PP-2026), ktoré doposiaľ nebolo právoplatne skončené. Návrh na neodkladné opatrenie v tejto situácii považuje za predčasný a predovšetkým účelový s cieľom jeho ďalšieho zastrašenia, pravdepodobne aj v súvislosti s prebiehajúcim policajným konaním.

8. Pritom odporca už skôr sám prijal kroky na minimalizáciu kontaktu s navrhovateľmi, obmedzil komunikáciu s navrhovateľom 1/ striktne na komunikáciu úradnou formou a jeho prítomnosť aktívne nevyhľadáva s výnimkou oficiálnych rokovaní mestského zastupiteľstva, na ktorých sú prítomné aj iné osoby a verejnosť, avšak práve z dôvodu jeho obáv o svoju vlastnú bezpečnosť pred ním. Z týchto rokovaní mestského zastupiteľstva sa zúčastňuje za OZ Iniciatíva Vráťme život Tatrám, ktorého je predsedom a štatutárnym orgánom, a pre ktoré zabezpečuje verejné online prenosy, čo žalobcovi v prvom rade dlhodobo prekáža. Ako dôkaz o tomto tvrdení predložil odkaz na „Zoznam videoprenosov z rokovania mestského zastupiteľstva dostupný na Youtube https://www.youtube.com/playlist?list=PLM-Oga_tENpYK4RoKH1lqH1d2YNHPVD. Rovnako vzhľadom na skoršie hrubé správanie navrhovateľa 1/ aj preventívne zmenil trasu vedenia dieťaťa do a zo školy, aby sa ani náhodou nestretával s navrhovateľom 2/ , (manželkou navrhovateľa 1/, ktorá vykonáva funkciu vedúcej školskej jedálne) a vyhol sa tak prípadným zbytočným a jemu nepríjemným interakciám.

9. Vyjadrenie jeho osobného hodnotiaceho názoru v rámci slušnosti na osobu navrhovateľa 1/ ako primátora a na jeho činnosť, spočívajúce v označení jeho konania ako neetického, resp. jeho osoby ako nedôveryhodnej, predstavuje hodnotiaci úsudok, ktorý je chránený slobodou prejavu garantovanou čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Skutkové tvrdenie „zlý človek“ a „grázle“ je preto prejavom osobného názoru v rámci trestného konania. V zmysle Slovníka súčasného slovenského jazyka: „grázle -zla pl. N -zli m. ?VM? subšt. ? zlý, naničhodný človek, narúšajúci verejný poriadok“. Zároveň zdôraznil, že predmetné vyjadrenie bolo učené výlučne v rámci procesného úkonu pred orgánom verejnej moci (OČTK), teda v kontexte, ktorý je svojou povahou neverejný a slúži na objasnenie skutkového stavu veci. Takýto hodnotiaci úsudok preto nemožno kvalifikovať ako vyhrážanie sa ani ako konanie spôsobilé vyvolať dôvodnú obavu v zmysle príslušných právnych predpisov. Predmetný jeho výrok v rámci takého konania o tom, že navrhovateľa 1/ považuje za zlého človeka a grázla preto nemožno kvalifikovať ako vyhrážanie sa, ale ako ústavne chránený prejav názoru. A to neznamená, že mu mieni preto ublížiť. Inak vyjadril počudovanie, že ako osoba v postavení podozrivého v trestnom konaní (teda navrhovateľ 1/) disponuje tak závažnými informáciami, akými je obsah vyšetrovacieho spisu, ako je to možné, čo zakladá ďalšie právne otázky.

10. Poukázal tiež aj na skutočnosť, že zo strany navrhovateľa 1/, ako aj osôb jemu blízkych, dochádza dlhodobo k verejnému šíreniu nepravdivých a zavádzajúcich tvrdení o jeho osobe prostredníctvom sociálnych sietí, najmä formou zdieľaných statusov na platforme Facebook. Tieto tvrdenia sú teda dostupné širokému okruhu osôb, čím zasahujú do jeho osobnostných práv a negatívne ovplyvňujú jeho spoločenské postavenie. Uvedené skutočnosti pritom už namietal aj v konaniach pred orgánmi činnými v trestnom konaní, pričom na ich preukázanie predložil ako dôkaz obrazové záznamy (screenshoty) predmetných príspevkov zo sociálnych sietí. V tejto súvislosti zdôraznil, že správanie navrhovateľov a osôb s nimi prepojených je v zjavnom rozpore s tvrdenou obavou o ich bezpečnosť, keďže títo sami aktívne a verejne iniciujú a eskalujú konflikt v mediálnom a verejnom priestore. Na uvedené mal reagovať už pri výsluchu na Kriminálnej polícii Slovenskej republiky (súd poznamenáva, že zrejme pred vyšetrovateľom OKP OR PZ Poprad) dňa 27.06.2025 na základe oznámenia navrhovateľa 1/, kde

výslovne uviedol, že čelil jeho nátlaku a vyhrážkam fyzickou likvidáciou, pričom práve on vyjadril obavu o svoj život. Výsluch viedol G. L. M., spisová značka mu nie je známa. Nie je preto pravdou, že navrhovateľ 1/ je tu akousi obeťou, ale naopak je to práve A. B., ktorý koná prostriedkami hrubého nátlaku, čoho ďalším dôkazom je aj tento návrh (na vydanie neodkladného opatrenia).

11. V súvislosti s argumentáciou navrhovateľov týkajúcej sa strelnej zbrane uviedol, že strelnú zbraň má už 12 rokov v legálnej držbe, v minulosti ju mal aj ako člen Stráže prírody (počas výkonu povolania) mal túto zbraň na služobné účely a osobnú ochranu, pričom v novembri roku 2024 aj absolvoval potrebné psychologické vyšetrenia za účelom predĺženia platnosti zbrojného preukazu o čom predložil súdu dôkaz. Iba vlastníctvo a nosenie zbrane v súlade so zákonom nemôže byť brané za relevantnú skutočnosť, nakoľko nikdy ani nespáchal žiaden trestný čin, priestupok a to ani na úseku zbraní a streliva a ani trestný čin so zbraňou a predložil súdu ako dôkaz svoj výpis z registra trestov. Legálne držanie strelnej zbrane na svoju vlastnú osobnú ochranu mu nemôže byť na ťarchu a predovšetkým nemôže zakladať okolnosti potvrdzujúce naliehavosť vydania daného opatrenia, najmä ak som zbraň nadobudol pred vyše dekádou (rokov). Za dané obdobie dvanástich rokov nebol nútený strelnú zbraň použiť a má ju výslovne len na svoju vlastnú ochranu ,o čom má mať aj primátor B. ako navrhovateľ 1/ dlhodobú vedomosť (minimálne od roku 2016). Osobitne poukázal na fakt, že Mesto Vysoké Tatry (v čase, keď už bol žalobca vo výkone funkcie primátora) dňa 08.08.2025 vydalo posudkové hodnotenie jeho osoby , kde sa okrem iného vyjadruje aj k okolnostiam týkajúcich sa strelnej zbrane, kde expresiss verbis uvádza: „Vo veci vydania zbrojného preukazu menovanému bolo v mesiaci september 2024 vykonané šetrenie v mieste bydliska fyzickej osoby a pohovor so susedmi, pričom neboli zistené žiadne nedostatky v povesti menovaného. Menovaný si podľa zistení svedomito plní občianske povinnosti, je aktívny v rámci komunitného života, správa sa zodpovedne v rámci rodinného života, pomáha seniorom a rozvíjaniu občianskych aktivít.“. Ide o vyjadrenie tej istej inštitúcie, ktorej je navrhovateľ 1/ štatutárnym zástupcom a ktorá v rozhodnom období vystavila uvedený posudok o povesti pre účely iného konania pred súdom. V posudku sa aj uvádza, že : „Menovaný sa na základe zistení správa slušne, komunikuje otvorene, pričom je aktívny pri účasti na verejnom živote s cieľom prispieť ku vyššej kvalite života seba a svojich blízkych. Menovaný vedie riadny a usporiadaný život, podľa zistení nepožíva alkoholické, omamné, alebo psychotropné látky.“ Posudok ako dôkaz predložil súdu.

12. A. G. H. I. D. ako strana tiež poukázal na to, že žalobca bol vypočutý políciou v danej trestnej veci 19.03.2026 a až 01.04.2026 podal návrh na vydanie neodkladného opatrenia na súd, a teda až do tohto momentu nemal dôvod podávať tento návrh, čím je zrejmé, že podanie návrhu je účelové a nespĺňa kritérium naliehavosti a bezodkladnosti. Zo samotného žalobného návrhu tiež vyplýva, že v danej veci nejde o reálnu a bezprostrednú obavu zo strany žalobcov, ale o vopred koncipovaný postup, späť s verejným pôsobením navrhovateľa 1/ ako primátora, ktorého strategický charakter je zrejmy aj zo spôsobu formulácie žalobného petitu, ktorým navrhovatelia viažu trvanie navrhovaného opatrenia až na skončenie mandátu jedného z nich vo verejnej funkcii, čo zjavne presahuje rámec dočasnej ochrany práv .Cieľom žaloby teda nie je ochrana práv, ale pokus o cenzúru verejnej kritiky strany navrhovateľom 1/, o ktorú sa už v minulosti pokúšal podaním viacerých trestných oznámení, avšak všetkých bezúspešne, nakoľko boli zo strany orgánov činných v trestnom konaní zamietnuté ako nedôvodné a všetky konštatovali, že pri výkone funkcie primátora mesta je povinný navrhovateľ 1/ strpieť väčšiu mieru kritiky na jeho osobu ako verejného činiteľa. Spájať výkon funkcie verejného činiteľa s eliminovaním potenciálneho politického oponenta formou zákazu priblíženia (ešte k tomu vydaním neodkladného opatrenia) považuje za nekalú politickú súťaž a porušenie rovnosti šancí.

13. Pre posúdenie skutočnej motivácie podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý je účelový uviedol, že je predsedom a štatutárnym zástupcom občianskeho združenia Iniciatíva Vráťme život Tatrám, ktoré dlhodobo vykonáva občianske aktivity v regióne Vysokých Tatier, najmä v oblasti kontroly zákonnosti postupov orgánov verejnej správy a ochrany verejného záujmu. V rámci tejto činnosti uvedené občianske združenie opakovane poukázalo na viaceré pochybenia orgánov samosprávy, vrátane Mesta Vysoké Tatry, ktorého štatutárnym orgánom je navrhovateľ 1/. Tieto podnety pritom neostali len v rovine tvrdení, ale viedli aj ku konkrétnym výstupom orgánov verejnej moci, vrátane napríklad upozornenia prokurátora adresovaného mestu Vysoké Tatry, ako aj ďalších úkonov orgánov činných v trestnom konaní (predložil súdu o tom len z posledného obdobia dôkazy). Rovnako bolo predmetné občianske združenie organizátorom rôznych petičných akcií proti krokom súčasného primátora a navrhovateľa 1/, kde on figuroval ako zástupca petičného výboru, napr. inicioval petíciu proti zvyšovaniu cestovného v Tatrách, proti svojvoľnému a nezákonnému odvolaniu riaditeľky Základnej

školy v Tatranskej Lomnici, kde poukázal na viaceré konflikty záujmov, či nekonzistentnosť verejných vyjadrení navrhovateľa 1/ ako verejného činiteľa. Súdu o tom len z posledného obdobia predložil aj dôkazy (- Upozornenie prokurátora na nečinnosť mesta Vysoké Tatry zo dňa 16.03.2026 sp. zn. Pd 14/26/7706 – 4, Upovedomenie Okresnej prokuratúry Poprad sp. zn. 1 Pn 284/26/7706-3, Petícia proti odvolaniu súčasnej riaditeľky Základnej školy v Tatranskej Lomnici a ochranu tatranského školstva pred politizáciou). Zároveň poukázal na skutočnosť, že podľa informácií poskytnutých orgánmi činnými v trestnom konaní prebieha vo vzťahu k navrhovateľovi 1/ tiež vyšetrovanie pre podozrenie zo zneužitia právomoci verejného činiteľa práve na podnet občianskej iniciatívy, ktorej je štatutárnym orgánom.

14. V kontexte jeho dlhodobej verejnej a občianskej činnosti, ako aj prebiehajúcich konaní vo vzťahu k navrhovateľovi 1/, sa podaný návrh javí nie ako nástroj ochrany práv, ale skôr ako reakcia na túto činnosť a akt pomsty a snaha o „umlčovaciu žalobu“ (SLAPP – Strategic Lawsuit Against Public Participation). Jej cieľom nie je spravodlivosť, ale to, aby ako občianska iniciatíva prestali s verejnou kontrolou, inak že budú čeliť právnym dôsledkom. A to sa má diať aj týmto súdnym konaním. Žiaden z uvedených kontaktov / výrokov či komentárov preto ani nemal podobu súkromného charakteru a zakaždým sa vyjadroval iba ako štatutár danej organizácie k verejnému konaniu primátora. Predložil ako dôkazy niekoľko žiadostí, ktoré ako štatutárny zástupca v poslednom období zaslal na mesto Vysoké Tatry, a ktoré preukazujú úradný charakter ich komunikácie.

15. Navrhované uloženie zákazu priblíženia na vzdialenosť 100 metrov predstavuje účelový a aj zjavne neprimeraný zásah do jeho práv, ktorý nezodpovedá ani povahe tvrdeného konania, ani účelu neodkladného opatrenia. Takto formulované obmedzenie by totiž v praktickej rovine viedlo k zásadnému obmedzeniu jeho účasti na verejnom živote v rámci mesta Vysoké Tatry, a to najmä na rokovaníach mestského zastupiteľstva a iných verejných podujatiach, na ktorých sa zúčastňuje ako zástupca občianskej iniciatívy a ktoré zároveň dokumentuje už spomínanou formou verejných prenosov. Uloženie takéhoto opatrenia by mu v konečnom dôsledku znemožnilo reálne vykonávať občiansku a kontrolnú činnosť vo verejnom priestore, čím by došlo k neprimeranému zásahu do jeho práva podieľať sa na správe vecí verejných a bolo by to možné vnímať ako jednoznačnú cenzúru, a neprimeraný zásah do ústavných práv. Zároveň však navrhované opatrenie presahuje rovinu verejného života a má aj výrazné dopady na jeho súkromný a rodinný život. Napr. jeho maloletá dcéra je žiačkou základnej školy v Tatranskej Lomnici, pričom navrhovateľ 2/ pôsobí v tej istej škole ako vedúca školskej jedálne. V podmienkach malej miestnej komunity by mu uloženie zákazu priblíženia prakticky znemožnilo vykonávať základné rodičovské povinnosti, ako je sprevádzanie dieťaťa do školy a zo školy, ako aj bežné každodenné úkony (napr. návšteva pošty, obchodu či iných služieb v bezprostrednom okolí). Osobitne je potrebné zdôrazniť, že on a navrhovatelia bývajú vo vzájomnej vzdialenosti približne 300 metrov, čo v kontexte požadovaného zákazu priblíženia vytvára situáciu, v ktorej by bol fakticky neprimerane obmedzený v bežnom pohybe v mieste svojho bydliska a o tom súdu predložil ako dôkaz aj Mapový podklad s vyznačenými trasami a zónami, kde by dochádzalo k obmedzeniu.

16. Takto navrhované opatrenie preto svojimi dôsledkami výrazne presahuje rámec dočasnej ochrany práv vyžadovaných zákonom a predstavuje neprimeraný zásah do jeho základných práv, ktorý nie je odôvodnený existenciou bezprostrednej ani reálnej hrozby, pretože taká hrozba neexistuje.

17. Uloženie zákazu kontaktovania, ako aj zákazu priblíženia sa k žalobcom, a to až do skončenia výkonu mandátu primátora mesta Vysoké Tatry, by ho taktiež v praktickej rovine de facto paralyzovalo vo verejnom a občianskom živote do konca aktuálneho volebného obdobia a predstavuje tak nejasnú formuláciu, ktorá nie je časovo jasne vymedzená.

18. V dôsledku navrhovaného zákazu by mu bolo de iure znemožnené podávať podania smerujúce na orgány mesta, keďže tieto sú adresované primátorovi mesta ako jeho štatutárnemu orgánu. Rovnako by bol obmedzený v realizácii práva na prístup k informáciám podľa zákona č. 211/2000 Z. z., keďže infožiadosti sú adresované povinnej osobe zastúpenej primátorom. Zákaz priblíženia by mu zároveň v podmienkach malej miestnej komunity prakticky znemožnil osobnú prítomnosť na mestskom úrade a vybavovanie akýchkoľvek, aj úradných záležitostí, čím by došlo k faktickému vylúčeniu jeho osoby z výkonu základných občianskych práv a to bez akéhokoľvek relevantného dôvodu. Navrhované opatrenie, najmä zákaz priblíženia v rozsahu, v akom je formulovaný, by v praxi teda znamenalo zásadné obmedzenie jeho účasti až vylúčenie na verejných podujatiach, rokovaníach orgánov samosprávy a ďalších aktivitách spojených s verejným životom v rámci mesta, čím by došlo k jeho faktickému vylúčeniu

z verejného priestoru a naopak by prinieslo zvýhodnenie pozície navrhovateľovi 1/ spôsobom, ktorý je v rozpore s testom proporcionality, ktorý vyžaduje, aby akýkoľvek zásah do základných práv bol vhodný, nevyhnutný a primeraný sledovanému cieľu. Takýto zásah by bol v rozpore so základnými princípmi demokratickej spoločnosti, najmä s princípom rovnosti v politickej súťaži a slobodnej tvorby politickej vôle, ako aj s právom občanov podieľať sa na správe vecí verejných podľa čl. 30 Ústavy Slovenskej republiky. Tiež by vydaním neodkladného opatrenia v žiadanom znení porušilo garancie ochrany súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže uloženie zákazu priblíženia v navrhovanom rozsahu by malo priamy dopad aj na jeho každodenný rodinný život, vrátane výkonu jeho rodičovských práv a povinností Zároveň by tým došlo aj k neprimeranému obmedzeniu slobody prejavu garantovanej čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže by mu bolo fakticky znemožnené verejne vyjadrovať svoje názory a participovať na verejnej diskusii (za účasti navrhovateľov). čím by došlo k neprimeranému zásahu do uvedených práv a navyše k cenzúre vo verejnej správe.

19. Neodkladné opatrenie nemôže byť zneužívané ako prostriedok na získanie výhody v rámci verejného alebo politického priestoru, a už vôbec nie ako nástroj, ktorým by bolo možné obmedziť legitímnu občiansku aktivitu a kritiku výkonu verejnej moci. Takýto postup by bol v rozpore nielen so zákonom, ale aj so samotnou podstatou demokratického právneho štátu. A právne neudržateľné, aby mu bolo občanovi mesta fakticky znemožnené komunikovať so štatutárnym orgánom obce, teda primátorom mesta, ktorý vykonáva verejnú funkciu a vystupuje v mene orgánu verejnej správy.

20. Poukázal v ďalšom tiež na niekoľko prípadov, ktoré navrhovateľ 1/ riešil z pozície sily a za doprovodu ozbrojených jednotiek (mestskej polície), napr. dňa 08.01.2026 v priestoroch Základnej školy v Tatranskej Lomnici , odvolávanie z funkcie právnik mesta E. C. G. H. K., či vedúceho odboru J. C. C., ale aj riaditeľky základnej školy H. D. K.. Tiež poukázal v podaní aj na situácie z marca 2026, kedy sa vyhol pri parkovaní práve navrhovateľovi 1/, keďže práve on má obavu o život a bezpečnosť či zo dňa 23. marca 2026, kedy bol prítomný na verejnej diskusii v hoteli Bellevue v Starom Smokovci, na ktorej sa následne objavil aj navrhovateľ 1/, kedy sa práve vedome zdržiaval vo väčšej vzdialenosti od jeho osoby a priestor opustil skôr, než mohlo dôjsť k akémukoľvek osobnému kontaktu, čím práve on sa snaží predísť akejkolvek interakcii, a teda minimalizovať riziko konfliktu. Prítomnosť primátora nevyhľadáva, ale sa jej naopak aktívne vyhýba. Ak by aj existovala dôvodná obava na strane navrhovateľa 1/, tak pravdepodobne potom by nezotrval v rovnakej miestnosti až do skončenia diskusie. Tiež uviedol, že navrhovateľka 2/ sa dňa 30. marca 2026 (2 dni pred podaním návrhu vo veci) stretla s jeho matkou ako oznamovateľkou trestného činu nebezpečného vyhrážania na jej manžela, pričom táto sa k nej milo a usmievavo správala a z diaľky na ňu volala. Ak sa takáto osoba skutočne obáva o svoju bezpečnosť, tak ako je to prezentované v neodkladnom opatrení, zrejme by sa nesprávala takýmto vrúcny spôsobom k oznamovateľke. On nemá záujem na osobnom (neúradnom) kontakte s navrhovateľmi a mieni s nimi komunikovať tak ako doteraz, teda výlučne úradnou formou a to z pozície verejnej kontroly primátora ako voleného zástupcu občanov Slovenskej republiky. Zároveň viackrát deklaroval, že nikdy nemal a ani nemá v úmysle fyzicky ublížiť ktorémukoľvek z navrhovateľov a ich tvrdenia považuje za vykonštruované a súčasť politického boja. Tiež poukázal na širší spoločenský a časový kontext podaného návrhu , čím sú blížiac sa voľby do samospráv, čo spôsobuje, že vzťahy medzi účastníkmi konania presahujú rámec súkromnoprávneho sporu a majú výrazný verejný a politický rozmer. V tomto kontexte má za to, že podaný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia vykazuje znaky účelového postupu smerujúceho k obmedzeniu jeho preukázanej verejnej a občianskej činnosti, a to spôsobom, ktorý by mal mať priamy dopad na jeho možnosť zúčastňovať sa verejnej diskusie a podieľať sa na správe vecí verejných.

21. Navrhovatelia sa domáhajú návrhom rozhodnutia, ktoré, ak by bolo rozhodnuté v ich prospech, ktoré by ho aj ohrozilo v zamestnaní, pretože pracuje ako právnik pre spoločnosť Tatra Mountain Resort, a. s., kde v rámci pracovnej náplne má aj komunikáciu s orgánmi verejnej moci a správy. Týmto by došlo prakticky k poškodeniu jeho osoby v rámci výkonu zamestnania.

22. Záverom uviedol, že neodkladné opatrenie je o výnimočný procesný inštitút, ktorého použitie je viazané na splnenie zákonom stanovených podmienok, ktoré ale neboli naplnené. Medzi účastníkmi neexistuje bezprostredná a reálna hrozba zásahu do práv navrhovateľov a situácia nemá charakter akútneho stavu vyžadujúceho okamžitý zásah súdu. Navrhovatelia zároveň nespĺnili ani požiadavky vyplývajúce z § 326 ods. 1 C.s.p., keďže neuviedli a ani nepreukázali konkrétne skutočnosti, ktoré by

odôvodňovali potrebu neodkladnej úpravy pomerov. Ich návrh je založený prevažne na subjektívnych tvrdeniach a domnienkach, ktoré nie sú podložené relevantnými a objektívnymi dôkazmi a aj keby súd vychádzal z tvrdení žalobcov, tieto samy osebe neosvedčujú existenciu bezprostrednej hrozby. Tvrdenia navrhovateľov považuje za vykonštruované a súčasť politického boja . Poukázal v tejto súvislosti na širší spoločenský a časový kontext podaného návrhu , čím sú blížiac sa voľby do samospráv, čo spôsobuje, že vzťahy medzi účastníkmi konania presahujú rámec súkromnoprávneho sporu a majú výrazný verejný a politický rozmer. V tomto kontexte má za to, že podaný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia vykazuje znaky účelového postupu smerujúceho práve k obmedzeniu jeho preukázanej verejnej a občianskej činnosti, a to spôsobom, ktorý by mal mať priamy dopad na jeho možnosť zúčastňovať sa verejnej diskusie a podieľať sa na správe vecí verejných. Jeho vydaním by bol porušený aj princíp proporcionality, ktorý vyžaduje, aby akýkoľvek zásah do základných práv bol vhodný, nevyhnutný a primeraný sledovanému cieľu. Vyhovenie návrhu by nepredstavovalo ochranu práv navrhovateľov, ale neprimeraný zásah do jeho práv ako strany v konaní a narušenie princípov spravodlivého a rovného postavenia strán konania. Z najmä uvedených dôvodov preto navrhol, aby súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v celom rozsahu zamietol ako nedôvodný.

23. Z uvedených dôvodov preto navrhol, aby súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v celom rozsahu zamietol ako nedôvodný.

24. Súd k vyjadreniu strany uvádza, že síce nevie, ako sa povinná strana dozvedela o podanom návrhu na súde, A. G. H. I. sám zistil konanie o návrhu na súde a iniciatívne nahliadol cez informačnú kanceláriu do spisu a podal k návrhu písomné vyjadrenie na súd, ale aj tak by túto stranu súd vyzval sa k návrhu vyjadriť v zmysle § 329 ods. 1, veta prvá C.s.p., vzhľadom na povahu a okolnosti návrhu a skutočnosti v ňom uvádzané . Okresný súd pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení nevychádzal teda výlučne iba z podania navrhovateľov a z minima nimi predložených objektívnych dôkazov z hľadiska odôvodnenosti návrhu, ale aj na základe tvrdení a dôkazov predložených stranou sporu, A. G. H. I. D., ktoré považoval za oveľa viac preukazné s ohľadom na žiadaný návrh.

25. Súd návrh navrhovateľov posúdil a zistil, že spĺňa náležitosti podľa § 356 C.s.p. , že niet dôvod ho formálne odmietnuť, hoci návrh neuvádza , nepopisuje a ani neidentifikuje, podľa akého písmena ods. 2 § 325 C.s.p. sa má posúdiť neodkladné opatrenie, s čím sa súd ale vyrovnal, keďže pozná právo, a preto o ňom rozhodoval a rozhodol v zákonnej lehote tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia, a zamietol neodkladné opatrenie z dôvodov, ktoré uvádza nižšie.

26. Ku tak koncipovanému návrhu súd ešte uvádza, že nejde v ňom len o návrh v zmysle § 325 ods. 2 písm. písm. d), g) a h) C.s.p., ale keďže sa navrhovatelia nad rámec ustanovenia § 325 ods. 2 písm. g) vlastne domáhajú aj, aby strana osobne nekontaktovala navrhovateľov v súkromí či práci, ide tak o návrh aj podľa písm. f) § 325 ods. 2 C.s.p., a tiež ako z návrhu vyplýva, vo všeobecnosti nepriamo aj v zmysle § 325 ods. 2 písm. c) C.s.p..

27. Podľa § 324 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

Podľa § 325 ods. 1 C.s.p. ,neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

Podľa § 325 ods. 2 písm. c) C.s.p., neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby nenakladala s určitými vecami alebo právami.

Podľa § 325 ods. 2 písm. d) C.s.p., neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby niečo vykonala, niečoho sa zdržala alebo niečo znášala.

Podľa § 325 ods. 2 písm. f) C.s.p., neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby nevstupovala alebo iba obmedzene vstupovala do domu alebo bytu, na pracovisko alebo iné miesto, kde býva, zdržiava sa alebo ktoré pravidelne navštevuje osoba, ktorej telesnú alebo duševnú integritu svojím konaním ohrozuje.

Podľa § 325 ods. 2 písm. g) C.s.p. „neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami úplne alebo čiastočne nakontaktovala osobu, ktorej telesná alebo duševná integrita môže byť takým konaním ohrozená.

Podľa § 325 ods. 2 písm. h) C.s.p., neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby sa na určenú vzdialenosť nepribližovala alebo iba obmedzene približovala k osobe, ktorej telesná integrita alebo duševná integrita môže byť jej konaním ohrozená.

Podľa § 326 ods. 1 C.s.p. „v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

Podľa § 132 ods. 1, 2, 3 C.s.p., v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

Podľa § 326 ods. 2 C.s.p., k návrhu musí navrhovateľ pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva.

Podľa ustanovenia § 328 ods. 1 C.s.p., ak súd nepostupoval podľa § 327, nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne. Podľa ods. 2, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodne súd najneskôr do 30 dní od doručenia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý spĺňa náležitosti podľa § 326. O návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. e) rozhodne súd do 24 hodín od doručenia návrhu.

Podľa ustanovenia § 329 ods. 1 C.s.p., súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Ak rozhoduje odvolací súd o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí neodkladného opatrenia, umožní sa protistrane vyjadriť k odvolaniu a k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Podľa ods. 2, pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

Podľa § 331 ods. 1 CSP, návrh na nariadenie neodkladného opatrenia doručí súd ostatným stranám až spolu s uznesením, ktorým bolo neodkladné opatrenie nariadené. Ak bol návrh na jeho nariadenie odmietnutý alebo zamietnutý, uznesenie o jeho odmietnutí alebo zamietnutí ani prípadné odvolanie navrhovateľa súd ostatným stranám nedoručuje; uznesenie odvolacieho súdu im doručí, len ak ním bolo neodkladné opatrenie nariadené.

Podľa § 336 ods. 1 C.s.p., ak súd nariadi neodkladné opatrenie pred začatím konania, môže vo výroku uznesenia uložiť navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Súd túto povinnosť neuloží najmä vtedy, ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami. Podľa § 336 ods. 2 C.s.p. súd vo výroku uznesenia podľa odseku 1 uvedie strany a predmet konania vo veci samej. Podľa § 336 ods. 3 C.s.p. súd aj bez návrhu uznesenie o neodkladnom opatrení zruší, ak žaloba nebola v lehote podaná.

28. S poukazom aj na tieto, vyššie uvedené zákonné ustanovenia mal vykonaným dokazovaním súd za preukázané, že návrh navrhovateľov na vydanie neodkladného opatrenia nie je dôvodný. Navrhovatelia ani tvrdeniami uvádzanými v návrhu a ani dôkazmi, na ktoré sa odvolávali a ktoré priložili k návrhu a ktoré sú podrobne popísané vyššie v uznesení v prvom rade neosvedčili dôvodnosť a naliehavosť okamžitej úpravy pomerov takým spôsobom a v takom rozsahu, ako uvádza ich návrh.

29. Účelom neodkladného opatrenia je zabezpečenie spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov procesných strán súdneho konania. Ide o opatrenie predstavujúce dočasnú úpravu pomerov sporových strán alebo zabezpečujúce výkon súdneho rozhodnutia. Prioritne je nutné uviesť, že z pozitívno-právnej úpravy Civilného sporového poriadku vyplývajú základné predpoklady pre nariadenie neodkladného

opatrenia, ktorými sú : 1. naliehavosť vydania neodkladného opatrenia, 2. dôvodnosť nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, 3. odôvodnenie nebezpečenstva - bezprostredne hroziacej ujmy, 4. určitosť, zrozumiteľnosť a vykonateľnosť navrhovaného neodkladného opatrenia. Základnou podmienkou neodkladného opatrenia je teda existencia zákonného dôvodu vedúceho k jeho nariadeniu. Podľa zákona ide o taký stav právnych (nie iba faktických) vzťahov medzi stranami sporu, ktorý bezpodmienečne vyžaduje dočasnú a rýchlu súdnu úpravu, pričom zásah do práv dotknutej strany musí byť primeraný navrhovateľom osvedčenému porušeniu jeho práva a právom chránených záujmov. Existencia právneho vzťahu medzi stranami, existencia nároku, ako aj ich osvedčenie samy o sebe ešte netvorí zákonný dôvod neodkladného opatrenia. Vyžaduje sa ešte, aby tieto právne vzťahy alebo nároky boli ohrozené. Až toto ich ohrozenie dovoľuje súdu pred rozhodnutím veci nariadiť príslušné opatrenie. Ohrozenie nároku, či už subjektívne alebo objektívne, musí byť konkrétne a oprávnený účastník ho musí vždy ešte navyše osvedčiť. Dočasná úprava pomerov neodkladným opatrením musí byť teda naliehavá a potrebná a musí byť odôvodnená individuálnymi okolnosťami konkrétneho prípadu.

30. Pri nariadení neodkladného opatrenia súd vždy skúma otázku jeho prípustnosti a dôvodnosti. Z povahy neodkladného opatrenia vyplýva, že nebudú zisťované všetky skutočnosti, ktoré by súd musel mať zistené pri rozhodovaní o veci samej. Spravidla preto postačuje osvedčenie potreby dočasnej úpravy, teda osvedčenie nároku a jeho prípadného ohrozenia. Navrhovateľ neodkladného opatrenia teda musí (pokiaľ chce byť v konaní o neodkladnom opatrení úspešný) osvedčiť tak svoj nárok voči povinnej strane, alebo porušenie práva strany, ako aj potrebu dočasnej úpravy pomerov, t.j. naliehavosť situácie alebo obavu z ohrozenia výkonu rozhodnutia, t.j. pravdepodobnosť jeho ohrozenia.

31. Potreba úpravy musí byť bezodkladná a zahŕňa prvky naliehavosti a nevyhnutnosti. Navrhovateľ musí opísaním rozhodujúcich skutočností presvedčiť súd o potrebe nariadiť neodkladné opatrenie v záujme dosiahnutia ochranného účelu, ktorý je pre tento inštitút charakteristický. Rozhodujúce skutočnosti musí navrhovateľ náležitým spôsobom osvedčiť, čo z kvalitatívneho hľadiska nedosahuje intenzitu plnohodnotného dokazovania. Reálne vyhodnotenie potreby bezodkladne upraviť pomery je otázkou voľnej úvahy súdu, ktorá však musí byť objektívne preskúmateľná na základe odôvodnenia rozhodnutia. Neodkladné opatrenie je opodstatnené spravidla vtedy, ak navrhovateľovi hrozí vznik alebo rozšírenie škody, či inej ujmy, dochádza k porušovaniu alebo ohrozovaniu jeho práv a oprávnených záujmov, prípadne hrozí zhoršenie jeho právnej pozície do takej miery, že sa mu viac neoplatí uchádzať o konečnú súdnu ochranu.

32. V zmysle citovaných zákonných ustanovení a existujúcej ustálenej judikatúry teda súd skúmal splnenie podmienky existencie právneho záujmu navrhovateľov na nariadení neodkladného opatrenia. V tejto súvislosti preskúmal existenciu právne významných skutočností, ktorých základ spočíva v znení § 325 ods. 1 C.s.p. a súčasne, či v návrhu je osvedčená potreba bezodkladnej a dočasnej úpravy. Súd ďalej skúmal, či navrhovatelia tvrdili a osvedčili, že sú tu právne vzťahy medzi stranami vystupujúcimi v konaní o nariadení neodkladného opatrenia, a či existuje skutočné nebezpečenstvo odôvodňujúce neodkladný zásah súdu.

33. Súd v tomto danom konkrétnom prípade mal za to, že pomery medzi stranami sporu nie je potrebné bezodkladne upraviť. Dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané splnenie všetkých procesných a materiálnych podmienok pre poskytnutie ochrany navrhovateľov nariadením požadovaného neodkladného opatrenia v zmysle príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku. Za daného stavu súd zastáva názor, že v konaní navrhovatelia neosvedčili bezprostrednú hrozbu zo strany A. G. H. I. D..

34. Neodkladná ochrana poskytovaná neodkladným opatrením má za cieľ predísť určitému nebezpečenstvu, t.j. ohrozeniu práva, v danom prípade práva na ochranu osobnosti, života a dôstojnosti, zdravia. Súd musí skúmať, či zabezpečovací dôvod (dôvod zabezpečenia) je tak dostatočný (kvalifikovaný) dôvod, ktorý oprávňuje nariadenie neodkladného opatrenia, t. j. také ohrozenie presadenia práva, ktorému nemožno predísť inak, ako nariadením neodkladného opatrenia, pričom súd v danej veci uzavrel, že navrhovatelia neosvedčili splnenie zákonom stanovených podmienok a náležitostí návrhu pre nariadenie neodkladného opatrenia. Súdu ani neboli predložené relevantné dôkazy pre preukázanie ich tvrdení tak, ako je to vyššie uvedené, pričom zároveň súd poukazuje aj na to, že predložené dôkazy boli získané zrejme v rozpore so zákonom, Trestným poriadkom. Súd má za to, že predložené dôkazy je možné považovať za nezákonné, pretože osoba vypočúvaná v zmysle § 196 ods.

2 Trestného poriadku, čiže navrhovateľ 1/ má práva iba uvedené v danom ustanovení, a nemá zrejme ani podľa § 69 Tr. por. právo nazerať do spisu (len do zápisnice o svojom úkone) a obstarávať si na svoje náklady (!?) kópie spisov či ich časti, pričom ak by išlo hoc aj o výpoveď podozrivého, ako to kvalifikuje Trestný poriadok, ten má výlučne právo len na poskytnutie odpisu zápisnice o jeho výsluchu, iné právo mu zákon neposkytuje a má len primerané práva obvineného, čo dáva aj logiku, aby nezmaril dôkazy pre trestné konanie. Dôkazy teda boli v danom štádiu policajného šetrenia získané z polície zrejme v rozpore so zákonom. A podľa § 187 ods. 1 C.s.p. ale za dôkaz môže slúžiť všetko , čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Vzhľadom na existujúcu judikatúru, vzhľadom na tvrdené hrozby , ktoré by mohli spôsobiť ujmu na zdraví či stratu na živote súd prihliadol ale aj na tieto dôkazy a vyvodil z nich, že taká hrozba, ako je tvrdená z nich vôbec nevyplýva a nie je ani bezprostredná, pričom navrhovatelia ani nepreukázali ohrozenie svojej telesnej či duševnej integrity a vôbec už nie vo vzťahu k navrhovateľovi 2/. V návrhu síce navrhovatelia označili dôkazy, ktoré sú všeobecne dôkazmi vo veci samej, avšak predložené dôkazy nie sú postačujúce pre žiadané rozhodnutie súdu . A súd v konaní o vydanie neodkladného opatrenia v zásade nevykonáva dokazovanie z vlastnej iniciatívy, čo nie je účelom daného špecifického konania, pričom ale mal ďalšie dôkazy od strany, ktorá bola adresátom navrhovaných opatrení.

35. Dôvodom navrhovaných „rozsiahlych obmedzení má byť to, že navrhovateľ 1/ sa pri výsluchu na polícii mal dozvedieť, že vo výsluch počas preverovania trestného oznámenia podaného matkou A. G. H. I., D. mal tento uviesť, v súvislosti aj s výkonom funkcie primátora, že navrhovateľ 1/ je „ zlý človek a podľa môjho názoru aj grázel“. A keďže sa dozvedel z výsluchu, že ten má legálne vlastnenú zbraň, ktorú nosí na svoju ochranu, tak nadobudol aj s manželkou reálny strach o život a zdravie, ktorý je možné primerane eliminovať práve vydaním neodkladného opatrenia spojené so zákazom priblíženia sa žalovaného ku žalobcom, aby sa predišlo novej tragédii. S prihliadnutím na stranou deklarované „politické“ pozadie kritiky navrhovateľa 1/, spájané s jeho občianskou iniciatívou a na právne postavenie navrhovateľa 1/, vykonávajúcej verejnú funkciu primátora Mesta Vysoké Tatry a nevyhnutnosťou, resp. potrebou spojenou s očakávaním osobnej účasti navrhovateľa 1/ (pozn.: niekedy aj za účasti navrhovateľa 2/ vyžadované spoločenskou konvenciou) predovšetkým na verejných podujatiach a prítomnosťou, resp. pohybom účastníkov vo verejnom priestore, je dôvodné súdnym rozhodnutím zabezpečiť, aby nedošlo ku osobnému kontaktu navrhovateľov a A. G. H. I. D. ako strany na menšiu vzdialenosť ako 100 metrov, a kontaktu medzi nimi ani osobne, písomne, telefonicky alebo inými technickými prostriedkami, a to až do času skončenia jeho mandátu primátora Mesta Vysoké Tatry.

36. Podľa súdu iba taká skutočnosť, čo uvádzajú navrhovatelia nemôže vyvolať vydanie žiadaného opatrenia. Z konštatovania strany, že primátor je zlý človek a grázel, a pri vedomí, že ten nosí zbraň, nie je možné vyvodiť, že zaútočí na primátora fyzicky, či slovne a dokonca že ho zastrelí, ako to z kontextu vyplýva. Teda že bude ohrozovať jeho telesnú či duševnú integritu. Taká hrozba nielen že z ničoho , zo žiadnych predpokladov nevyplýva, ale je aj čisto hypotetická.

37. Tiež, ak nadobudol reálnu obavu o život a zdravie, prečo neodkladné opatrenie nepodal na druhý deň po tom, čo zistil uvádzané skutočnosti, ale až po skoro dvoch týždňoch a prečo neoznámil ako aj potencionálny trestný čin toto orgánom polície, ktorá ma omnoho väčšie prostriedky ako súd pre prípad boja s hrozbou násilia. Chýba tu teda bezodkladnosť a reálnosť pocitovania hrozby, súd má za to, že také konanie , že niekto o niekom povie v neverejnom konaní, že je zlý a grázel by ani nenaplnilo žiadne ustanovenie Trestného zákona, hoci rešpektuje, že či sa stal trestný čin najprv posudzujú orgány činné v trestnom konaní ...pritom A. G. H. I. D. je osobou bezúhonnou, nedávno vykonal aj potrebné vyšetrovania v súvislosti s predĺžením zbrojného pasu, kde ho samotné mesto, kde je navrhovateľ 1/ primátorom , pozitívne hodnotilo.

38. Súd tu poznamenáva, že správne išlo o výsluch pred povereným príslušníkom Obvodného oddelenia PZ Vysoké Tatry v Novom Smokovci, v konaní pod sp. zn. ORP-177/VY-PP-2026 , nie vyšetrovateľom odboru kriminálnej polície v Poprade a tiež nešlo o výsluch primátora ako podozrivého, ale o výsluch osoby, ktorú na základe trestného oznámenia treba vypočuť k okolnostiam nasvedčujúcim, že mala spáchať trestný čin podľa § 196 ods. 2 Tr. por. ,aj s právami, ktoré toto ustanovenie uvádza. Nešlo teda o výsluch podozrivého v zmysle § 33b Tr. por. Súd tiež poznamenáva, že aj v tvrdení pána I. nešlo o výsluch na OR PZ Prešov, ale Poprad a ide o tzv. preverovanie, na základe ktorého sa potom postupuje podľa § 197 Trestného poriadku.

39. Také skutočnosti, aké uvádzajú navrhovatelia ako dôvod na vydanie neodkladného opatrenia nemôžu predsa aj občanovi mesta a štatutárovi občianskeho združenia zabrániť akémukoľvek kontaktu s mestským úradom a jeho štatutárnym orgánom, zabrániť mu písať podania, chodiť na pracovisko navrhovateľov verejné zastupiteľstvá, dokonca priestranstvá, do školy, kde má dieťa , či obchádzať bydlisko a pracovisko navrhovateľov vo vzdialenosti 100 metrov (prečo práve 100 ?), čo v tak malom meste ani nie je dokonca dosť možné.

40. Podľa súdu ide o zásah nielen do slobody slova podľa čl. 26 Ústavy, ako uvádza povinná strana, ale aj zásah do slobody pohybu, tiež do práva podieľať sa na správe vecí verejných podľa čl. 30 Ústavy Slovenskej republiky, do práva na ochranu súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Bolo by strane znemožnené verejne vyjadrovať svoje názory, právo na podania, participovať na verejnej diskusii za účasti navrhovateľov, či jedného z nich ,čím by došlo k neprimeranému zásahu do uvedených práv. Súd má skôr naozaj za to, že navrhovatelia podali návrh čisto špekulatívne, ako uvádza druhá strana, aby zamedzili verejnej kontrole primátora zo strany občianskeho združenia, ktorého je A. G. H. I. D. predsedom a jej aktivitám v predvolebnom čase a je výsledkom akejsi animozity orgánu verejnej správy a moci voči povinnej strane. Súd sa preto aj na základe predložených dôkazov stotožňuje s viacerými dôvodmi uvádzanými A. G. H. I. D. ohľadom účelu, motívu ako i dôvodov podaného neodkladného opatrenia navrhovateľmi, poukazuje na ne .

41. V tejto súvislosti súd aj poukazuje na čl. 5 Základných zásad C.s.p., podľa ktorého zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu a súd môže odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo svojvoľné uplatňovanie práva.

42. V navrhovateľmi tvrdenom konaní A. G. H. I. D. súd nevidí dôvod, aby navrhovateľom – a manželke primátora už vôbec nie, to z ničoho nevyplýva a len to ,že je manželkou primátora na to nestačí - hrozila ujma na zdraví či smrť, rozšírenie škody či inej ujmy. Súd je toho názoru, že navrhovatelia dôvodnosť nárokov, ktorý mal byť neodkladným opatrením dočasne chránený, neosvedčili ani naliehavosťou predmetného prípadu, takými okolnosťami, ktoré by mali charakter neodkladnosti, pre ktorý uvedený inštitút má splňať účel.

43. Zákazom priblíženia súd nemal dôvod poskytnúť neodkladnú ochranu. Dôvodom neposkytnutia je tá skutočnosť, že navrhovatelia ničím neosvedčili dôvody a také že by naozaj museli mať strach .Absenciou takýchto osvedčených skutočností nie je daná naliehavosť. Súd nevidel také skutočnosti, ktorými by reálne navrhovateľom hrozilo to, čo uvádzajú. A rovnako neodôvodnili, prečo práve tie navrhované opatrenia – zákazy a práve v takom rozsahu majú danej údajnej hrozbe predísť, resp. ju odvrátiť.

44. Dôkazné bremeno znáša výlučne ten, kto navrhuje nariadenie neodkladného opatrenia, a jeho návrh by mal obsahovať všetky náležitosti umožňujúce jeho meritórne vybavenie. Bolo preto na navrhovateľoch, aby osvedčili, či boli naplnené predpoklady navrhovaného nariadenia neodkladného opatrenia, ktorými sú: 1. osvedčenie dôvodnosti a trvania nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, 2. osvedčenie potreby dočasnej úpravy pomerov strán sporu alebo osvedčenie obavy, že exekúcia bude ohrozená, t.j. osvedčenie nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy. Všetky tieto zákonné podmienky musia byť splnené kumulatívne a je povinnosťou súdu dôsledne skúmať ich splnenie, každú jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti. Toto splnené ale v danej veci nebolo ! Zároveň treba opäť poznamenať, že povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť neodpadá ani v konaní o nariadení neodkladného opatrenia, avšak smeruje k osvedčeniu tých procesných a hmotnoprávných skutočností, ktorých pravdepodobnosť môže vyústiť do záveru o legálnosti (potrebe naliehavosti, potrebe primeranosti) nariadenia neodkladného opatrenia.

45. Súd môže teda nariadiť neodkladné opatrenie len v dvoch prípadoch, a to ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je daná obava, že exekúcia bude ohrozená, pričom vzájomná kumulácia nie je vylúčená. V rámci civilného sporového konania je nariadenie neodkladného opatrenia možné iba na návrh a za splnenia zákonných predpokladov. A keďže súd rozhoduje v pomerne krátkej lehote a spravidla bez nariadenia pojednávania, bez výsluchu a bez vyjadrenia protistrany, z procesného hľadiska je potom zásadným determinantom práve obsah samotného návrhu, ktorým musí súd opísaním rozhodujúcich skutočností presvedčiť o potrebe nariadiť neodkladné opatrenie v záujme dosiahnutia ochranného účelu, ktorý je pre tento inštitút charakteristický. Nariadením neodkladného opatrenia tak

súd v celkovom kontexte požadovanej ochrany posudzuje, či je osvedčená existencia právneho vzťahu medzi účastníkmi konania, či navrhovateľom tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu z ohrozenia exekúcie (princíp opodstatnenosti), či uložením požadovanej povinnosti alebo obmedzenia objektívne možno dosiahnuť ochranu, ktorej sa navrhovateľ domáha (princíp efektívnosti), či navrhovaným neodkladným opatrením, pokiaľ má mať podľa okolností prípadu dočasný charakter, nebude vytvorený nenávratný stav, resp. či právne účinky neodkladného opatrenia neobmedzia povinnú osobu neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah (princíp proporcionality), alebo či sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

46. Pri rozhodovaní súd zohľadnil aj už spomínaný princíp proporcionality, keď strana voči ktorej neodkladné opatrenie smeruje, môže byť obmedzená iba do takej miery, aby neodkladné opatrenie nemalo za následok reálne znemožnenie ochrany jej oprávnených záujmov. S poukazom na uvedené súd nepovažoval za dôvodné nariadenie neodkladného opatrenia voči povinnej strane.

47. Súd totiž musí mať pri rozhodovaní o nariadení neodkladného opatrenia na zreteli, že neodkladné opatrenie je opatrením výnimočnej povahy, a preto by malo povinného účastníka obmedzovať v prípade jeho nariadenia len v nevyhnutnej miere, pretože iný postup by mohol znamenať prekročenie ústavnosti postupu súdu v konaní o neodkladnom opatrení.

48. Aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v rozhodnutiach všeobecných súdov musí existovať rozumný proporčný vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom (napr. Scollo proti Taliansku z 28. septembra 1994 a iné).

49. Nie je možné dožadovať sa ochrany základného ústavného práva navrhovateľkou potláčaním, resp. obmedzovaním toho istého základného ústavného práva odporcu. Právo odporcu na bývanie, užívanie svojho vlastníctva je taktiež zaručené Ústavou Slovenskej republiky a nie je možné vyvyšovať právo jedného účastníka nad právom iného účastníka za situácie, ak nie je zrejmé a preukázané, že by odporca zámerne, úmyselne a v miere prevyšujúcej jej únosnosť porušoval toto základné právo navrhovateľa (Krajský súd Nitra, sp. zn. 25Co/493/2015).

50. Z uvádzaných dôvodov možno teda konštatovať, že v danej veci neexistuje skutkový i právny dôvod na nariadenie predmetného neodkladného opatrenia. Navrhovaný rozsah neodkladného opatrenia je neprimeraný vyššie uvedenému sledovanému a pritom nelegitímnemu účelu a nie je ani konkretizovaný tak, aby bolo zasiahnuté do práv strany len v nevyhnutnej miere a účelne / tak to stanoví i ústava ! /, rozhodnutie súdu v navrhovanom znení a z daných dôvodov by išlo evidentne nad rámec rozumných či účelných obmedzení práv, ktorých sa mal povinný subjekt, teda A. G. H. I. D.. D., podľa návrhu a spôsobom dočasne zdržať.

51. A nie je možné dožadovať sa ochrany základného ústavného práva navrhovateľmi potláčaním, resp. obmedzovaním toho istého základného ústavného práva druhej strany. Právo druhej strany je taktiež zaručené Ústavou Slovenskej republiky a nie je možné vyvyšovať právo jedného účastníka nad právom iného účastníka za situácie, ak nie je zrejmé a preukázané, že by odporca zámerne, úmyselne a v miere prevyšujúcej jej únosnosť porušoval toto základné právo navrhovateľa. (Krajský súd Nitra, sp. zn. 25Co/493/2015).

52. Cieľom predbežných opatrení v civilnom konaní je dočasná úprava pomerov účastníkov konania, obmedzujúca sa na dosiahnutie len predbežných účinkov. Súd pred nariadením predbežného opatrenia by mal venovať zvýšenú pozornosť tomu, či nenakladaním s vecami alebo právami nedochádza k zásahu do vlastníckych práv odporcu nad nevyhnutnú mieru. (uznesenie Krajského súdu v Nitre z 31. 7. 2008, sp. zn. 15Cob/132/2008).

53. Ústavný súd už v náleze sp. zn. I. ÚS 23/01 uviedol, že slovné spojenie "právo na ochranu", ktoré je použité aj v čl. 20 ods. 1 ústavy, implikuje v sebe aj potrebu minimálnych garancií procesnej povahy, ktoré sú ustanovené priamo v čl. 20 ods. 1 ústavy a ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie (popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. ústavy). Implicitnú procesnú ochranu ústavný súd potvrdil aj v ďalších nálezoch - sp. zn. III. ÚS 328/05 či sp. zn. III. ÚS 117/06. Uvedený právny názor ústavný súd formuloval v zhode s judikatúrou ESĽP k čl. 1 Dodatočného protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v zmysle ktorej tento článok implikuje, že napr. každý zásah do práva na pokojné užívanie majetku musí byť sprevádzaný

procedurálnymi garanciami umožňujúcimi jednotlivcom rozumnú možnosť predložiť ich vec pred orgán verejnej moci pre účely efektívneho domáhania sa preskúmania zásahu (Hentrich v. France, sťažnosť č. 13616/88, rozsudok z 22. septembra 1994, § 40 a nasl.).

54. Neodkladným opatrením síce možno zasiahnuť do práva strany konania, avšak je to možné len v nevyhnutnej miere a v takom rozsahu, aby toto obmedzenie nebolo v rozpore s ustanovením zákona, ústavy či medzinárodných zmlúv a dohovorov, ktoré zaväzujú Slovenskú republiku. Pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sú značné ústavné limity, ktoré súd musí rešpektovať. Účinky neodkladného opatrenia nesmú neprimerane zasahovať do právnych vzťahov strán konania. Platí zásada primeranosti zásahu, kde uvedené neodkladné opatrenie nemá nad primeranú mieru obťažovať stranu, proti ktorej smeruje.

55. Nariadením neodkladného opatrenia by tak došlo k neprimeranému zásahu do právnych vzťahov medzi stranami, totiž vytvorí sa ním stav, povinná strana bude obmedzená neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah, a veľmi dlhý čas, až neurčitý čas.

56. Na základe aj už uvedeného súd dospel k presvedčeniu, že nie je na mieste upraviť pomery strán a nariadiť neodkladné opatrenie, ktorým by sa ostatnej strane zakázalo kontaktovať navrhovateľov A. B. a F. B. osobne, písomne, telefonicky alebo inými technickými prostriedkami, a to až do času skončenia výkonu mandátu primátora Mesta Vysoké Tatry navrhovateľom 1/ a tiež približovať sa k A. B. a F. B. na vzdialenosť menšiu ako 100 metrov, a to až do času skončenia výkonu mandátu primátora Mesta Vysoké Tatry navrhovateľom 1/.

57. Z obsahu spisu je nepochybné aj to, že povinný kategoricky poprel skutočnosti, tvrdené navrhovateľmi v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a predložil o tom dôkazy.

58. Súd tiež poukazuje v súvislosti s navrhovaným neodkladným opatrením ako účinným prostriedkom preventívneho riešenia problematiky násilia, že hoci pred jeho nariadením postačuje, ak je osvedčené dôvodné podozrenie z násilia alebo možnosť ohrozenia telesnej alebo duševnej integrity, čo rozvádza nižšie, avšak navrhovatelia nepredložili žiadne relevantné dôkazy na osvedčenie svojich tvrdení o nebezpečenstve bezprostredne hroziacej ujmy, tieto hrozby voči ich životu a zdraviu ani nešpecifikovali.

59. Navrhované neodkladné opatrenie je reakciou na údajnú možnú hrozbu násilia, a umožňuje rýchlu právnu úpravu situácie, ktorá smeruje k ochrane osôb, ktoré sa ocitnú v pozícii obetí násilia aj hroziaceho, najmä domáceho násilia. Právo nebyť vystavený násiliu alebo jeho bezprostrednej hrozbe je základným ľudským právom, ktoré vyplýva nielen z Ústavy Slovenskej republiky, ale aj z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, medzi ktoré patrí najmä Všeobecná deklarácia ľudských práv, Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Deklarácia OSN o odstránení násilia páchaného na ženách a iné. Avšak takú hrozbu súd nevidel.

60. Za násilie je totiž potrebné považovať akýkoľvek útok vedený voči fyzickej osobe alebo aj psychickej integrite človeka, ktoré spôsobuje tejto osobe ujmu. Násilie možno vo všeobecnosti definovať ako úmyselné použitie fyzickej sily alebo moci, buď len pravdepodobne ohrozené alebo skutočné, proti osobe alebo proti určitej skupine alebo spoločenstvu, ktoré buď má za následok alebo má vysokú pravdepodobnosť následok poranenia, smrti, psychickú škodu, a pod.. Násilie znamená najčastejšie označenie jednorazového fyzického aktu, resp. postupu, pri ktorom človek spôsobuje ujmu druhému človeku. Iná charakteristika násilia hovorí o akýchkoľvek atakoch, vrátane zanedbávania, ktoré ovplyvňujú život, fyzickú a psychickú integritu alebo slobodu jednotlivca, alebo poškodzujú rozvoj jeho osobnosti. Neodmysliteľnou kategóriou násilia je bolesť a hrozba bolesti. Násilie, ktoré spôsobuje bolesť, je zdrojom bezmocnosti obeť a súčasne prejavom prežívania moci páchatel'a násilia nad svojou obeťou. Násilie sprevádzané spôsobovaním bolesti je prejavom prežívania moci páchatel'a násilia nad svojou obeťou, ktorá je v týchto prípadoch bezmocná. Táto bezmocnosť býva častým cieľom páchatel'a, ktorému tento fakt prináša istú formu uspokojenia - ide o podrobenie obeť (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 5MCdo 10/2012 zo dňa 15.10.2012). Násilím je každý čin, ktorého následkom je, že obeť robí niečo, čo nechce robiť, alebo jej bráni robiť niečo, čo chce robiť, prípadne v nej vyvoláva strach. Násilie nemusí obsahovať fyzický kontakt s obeťou, pretože zastráňovanie, slovné vyhrážky a psychické násilie môžu mať rovnako silné následky. Psychické násilie je každé správanie, ktoré priamo narúša slobodnú vôľu a sebaúctu iného človeka. Nezanedáva síce žiadne viditeľné poranenia, napriek tomu môže byť

najhoršou formou násilia. Násilie nie je konflikt, v konflikte sa stretnú rovnocenné strany, kým násilie je, keď jedna strana zneužíje prevahu moci.

61. Podľa § 325 ods. 2 písm. e/ a h/ CSP neodkladným opatrením možno strane uložiť, aby nevstupovala dočasne do domu alebo bytu, v ktorom býva osoba, vo vzťahu ku ktorej je dôvodne podozrivá z násilia; sa na určenú vzdialenosť nepribližovala alebo iba obmedzene približovala k osobe, ktorej telesná integrita alebo duševná integrita môže byť jej konaním ohrozená.

62. Integritou v zmysle § 325 ods. 2 písm. h) C.s.p. sa rozumie z jazykovedného hľadiska celistvosť, neporušenosť, osobná istota a bezpečnosť, pričom k ohrozeniu alebo narušeniu telesnej alebo duševnej integrity človeka dochádza pôsobením násilia. Vo veciach najmä domáceho násilia vrátane ohrozenia telesnej a duševnej integrity pritom možno spravidla vychádzať len z tvrdení navrhovateľa, záznamov polície, lekárskeho správ a podobne, no ani také tvrdenia a dôkazy, okrem úvahy hypotézy útoky bez riadneho zdôvodnenia, súdu neboli poskytnuté. Ak navrhovatelia sa boja o zdravie a život, prečo teda ich povinná strana nemôže ani v súkromných a ani úradných veciach kontaktovať písomne, e-mailom, aká plynie z toho pre nich bezprostredná hrozba?

63. Súd nevidel preto dôvody pre potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami sporu v naliehavosti nariadenia neodkladného opatrenia. Taký významný zásah do práv subjektov občianskoprávných vzťahov musí byť primeraný a opodstatnený.

64. Podľa súdu strana v neverejnom konaní pred súdom vyjadrila hodnotenie osoby primátora, a to v rámci slobody slova a bez náznaku hrozby násilím voči nemu.

65. Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon. Podľa čl. 26 ods. 3 ústavy cenzúra sa zakazuje. Podľa čl. 26 ods. 4 ústavy slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

66. Sloboda prejavu vo všetkých štátoch vybudovaných na demokratických princípoch predstavuje jeden zo základných pilierov demokracie a uplatňuje sa nielen voči informáciám a myšlienkam, ktoré sú prijímané priaznivo, resp. sú pokladané za neškodné či neutrálne, ale aj voči tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. To je dané požiadavkami pluralizmu, znášateľnosti a otvorenosti, bez ktorých nemožno hovoriť o demokratickej spoločnosti (rozsudok ESLP Handyside proti Spojenému kráľovstvu zo 7. decembra 1976, sťažnosť č. 5493/72). Ako explicitne z obsahu limitačnej klauzuly v čl. 26 ods. 4 ústavy a čl. 10 ods. 2 dohovoru vyplýva, ktokoľvek, kto vykonáva slobodu prejavu, má aj určité povinnosti a nesie určitú zodpovednosť, v rámci ktorých nesmie prekročiť isté hranice stanovené v záujme štátnej bezpečnosti, ochrany práv a slobôd iných a ostatných tu vymedzených relevantných sociálnych potrieb. Takto prezentované výnimky ohraničujúce slobodu prejavu si však vyžadujú úzku interpretáciu, kde potreba obmedzenia slobody prejavu musí byť preukázaná presvedčivým spôsobom, a to vzhľadom na význam tejto slobody garantujúcej ducha tolerancie demokratickej spoločnosti. Jadrom ochrany ľudských práv je vždy snaha o maximalizáciu hodnôt slobody, rovnosti a dôstojnosti jednotlivcov, ktoré predstavujú určité spojené nádoby, kde nie je možná ich absolutizácia, ale len rozumné vyvažovanie. V tejto súvislosti ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre viackrát zdôraznil, že každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd treba riešiť prostredníctvom ich spravodlivej rovnováhy (PL. ÚS 22/06, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07). Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody

nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (PL. ÚS 7/96). Judikatúra ESLP, ktorú ústavný súd konštantne vo svojej rozhodovacej činnosti zohľadňuje a ktorá pokrýva prípady kolízie práva na ochranu súkromia s právom na slobodu prejavu, sa vyznačuje značnou rôznorodosťou, kde každý prípad je jedinečný, preto nie je možné vyvodiť z nej striktné všeobecné pravidlá, práve naopak, tieto prípady si vyžadujú náležité posúdenie skutkových okolností prípadu a následné starostlivé vyvážanie týchto vzájomne protichodných garancií. Kritéria posúdenia miery ústavnej ochrany slobody prejavu pri kolízii s osobnostnými právami I napriek spomínanej rôznorodosti judikatúry existuje v oblasti difamačných sporov niekoľko základných orientačných kritérií, ktoré zvyknú byť zohľadňované pri riešení otázky ochrany osobnostných práv v strete so slobodou prejavu a ktorých systematickým posúdením možno uzavrieť, či bude daná prednosť ochrane slobody prejavu, alebo naopak, osobnostným právam. Medzi uvedené základné kritériá patria status osoby, do ktorej osobnostných práv bolo zasiahnuté, obsah a forma prejavu, status autora prejavu, úmysel, cieľ a motív autora prejavu. Najvšeobecnejšia klasifikácia osôb, do ktorých osobnostných práv malo byť výkonom slobody prejavu zasiahnuté, je ich rozdelenie na osoby verejné a osoby súkromné, teda radových občanov, ktorí nezastávajú žiadnu zvláštnu funkciu ani inú významnú spoločenskú rolu. Osoby verejné možno ďalej rozčleniť na osoby verejne činné a osoby verejne známe. Kategória osôb verejne činných zahŕňa všetky osoby, ktoré sa nejakým spôsobom podieľajú na výkone verejnej moci (politici vrátane regionálnych politikov a kandidátov vo voľbách, sudcovia ako špecifická kategória, štátni úradníci, predstavitelia ozbrojených zložiek, iní verejní činitelia a pod.). Tieto osoby spravidla zastávajú volené či menované funkcie, výkon ktorých podlieha kontrole zo strany verejnej mienky ako často jedinej možnej podobe neformálneho sankčného mechanizmu. Skupinou disponujúcou v tejto kategórii najužším ochranným filtrom sú politici. Vedľa skupiny osôb verejne činných je vymedzená skupina osôb verejne známych, u ktorých verejná známosť môže byť daná tým, že vynikajú v určitých aktivitách, poprípade sa významne angažujú v určitých záležitostiach verejného záujmu (celebrities, členovia kráľovskej rodiny, u ktorých je však potrebné rozlišovať, či zastávajú nejakú oficiálnu funkciu, pretože pokiaľ áno, majú rovnaký status ako politici, významní podnikatelia, public figures by conduct – osoby, ktoré vstúpia do verejnej arény svojím konaním, napr. nejakým kontroverzným činom a následne sa k veci vyjadrujú v médiách). Dôvody odlišného vymedzenia hraníc možných zásahov do osobnostných práv u verejných osôb možno vidieť jednak v skutočnosti, že vstupom do verejného priestoru musia tieto osoby preukázať vyššiu mieru tolerancie, teda strpieť vyššiu mieru záujmu o ich osobu, a jednak v tom, že vďaka tomuto svojmu postaveniu majú tieto osoby väčšie možnosti prístupu do médií, teda väčšie možnosti oponovať novej kritike, než je to u osôb súkromných. Pri posudzovaní miery zásahu do osobnostných práv je vždy kľúčovým kritériom posúdenia nevyhnutnej miery ochrany slobody prejavu samotný obsah tohto prejavu. Z hľadiska tohto kritéria je potrebné zvažovať predovšetkým to, do akej miery sa prejav týka politických záležitostí, resp. záležitostí verejného záujmu („public interest“). Tiež je relevantné, či je obsah prejavu formulovaný ako skutkové tvrdenie alebo ako hodnotiaci úsudok. Čím viac sa difamačný prejav dotýka veci verejného záujmu, tým viac platí prezumpcia práva tento prejav realizovať; v tomto zmysle najsilnejšou prezumpciou ochrany disponujú politické prejavy, teda prejavy týkajúce sa správy vecí verejných. Ochrana politických prejavov úzko súvisí s jednou z funkcií slobody prejavu, ktorou je umožniť jednotlivcom čo najširšiu participáciu na moci a kontrolu moci. Zdravá demokracia si vyžaduje, aby bola vládnuca moc vystavená podrobnému drobnohľadu nielen zo strany zákonodarcu a súdov, ale aj zo strany verejnosti a médií (pozri napr. rozsudky ESLP Sener proti Turecku z 18. júla 2000, sťažnosť č. 26680/95; Lombardo a ďalší proti Malte z 24. apríla 2007, sťažnosť č. 7333/06), preto sa vládnuca moc musí zdržať prijímania reštriktívnych opatrení majúcich odradzujúci účinok na politickú debatu (pozri rozsudok ESLP Castells proti Španielsku z 23. apríla 1992, sťažnosť č. 11798/85). Z uvedených dôvodov by mali vnútroštátne sudy čo najintenzívnejšiemu prieskumu podrobiť práve zásahy do prejavov namierených proti vláde a politikom (pozri rozsudky ESLP Piermont proti Francúzsku z 20. marca 1995, sťažnosť č. 15773/89 a Ceylan proti Turecku z 8. júla 1999, sťažnosť č. 23556/94). Pri prejave majúcom charakter skutkových tvrdení sa posudzuje atribút pravdivosti či nepravdivosti, avšak pri prejave názorov (hodnotiacich úsudkoch) to z povahy veci možné nie je. Východiskovým rozhodnutím v tejto otázke je prípad Lingens proti Rakúsku (rozsudok ESLP z 8. júla 1986, sťažnosť č. 9815/82), kde ESLP požiadavku preukázania pravdivosti hodnotiaceho úsudku kvalifikoval ako rozpornú s čl. 10 dohovoru, teda porušujúcu slobodu prejavu („existencia faktov môže byť dokázaná, ale pravdivosť hodnotiacich úsudkov preukázať nemožno“). Kategorizácia výrokov na skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky predstavuje dva modelové atribúty, ktoré možno jednotlivým výrokom prisúdiť, pričom v hraničných a sporných prípadoch môže jeden výrok obsahovať tak atribút skutkového tvrdenia, ako aj atribút hodnotového súdu. Navyše, posudzovaný výrok musí byť vyhodnotený v širšom kontexte, a teda rozhodujúce bude celkové vyznenie dotknutého prejavu. Frekventovanou skupinou autorov

difamačných prejavov či iných zásahov do práva na ochranu osobnosti sú novinári, resp. médiá. Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry zdôrazňuje nezastupiteľnú úlohu novinárov ako strážnych psov demokracie („public watchdog“), ktorí sa významne podieľajú na formovaní verejnej mienky a stimulácii verejnej debaty o otázkach verejného záujmu (prípad Cumpă Zna Ž a Ma Ž zare proti Rumunsku, rozsudok ESĽP zo 17. decembra 2004, sťažnosť č. 33348/96). Z tohto stanoviska odvodzuje judikatúra ESĽP špecifickú ochranu tlače, kde pred hrozbou príliš rozsiahlych odškodnení v prípadoch možných omylov a z toho vyplývajúceho strachu informovať o kontroverzných prípadoch poskytuje periodickej tlači, resp. ostatným médiám privilegium určitej miery nepresnosti. Požiadavka úplne presných skutkových tvrdení by totiž znamenala pre novinárov bremeno nesplniteľných nárokov, a preto sú v záujme zachovania slobody tlače akceptovateľné aj určité zjednodušenia, pričom smerodajné je, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde. 4. Kritérium úmyslu, cieľa a motívu

Východiskom požiadavky posudzovať aj otázku cieľa, motivácie, precíznosti práce a dobrej viery novinára, resp. autora prejavu pri zverejnení difamačných výrokov či iných zásahov ako relevantného kritéria na vyváženú slobodu prejavu a ochrany osobnostných práv je koncepcia „chilling effect“, teda zohľadnenie možného odradzujúceho účinku prípadných sankcií pre verejnú debatu pro futuro. Čím viac sú na strane autora difamačného prejavu zreteľné snaha dopátrať sa pravdy, verifikovať údaje, resp. snaha vynaložiť potrebnú profesijnú precíznosť, tým viac bude potrebné zohľadniť váhu slobody prejavu, pretože na rozdiel od úmyselných difamácií je takéto konanie pre rozvoj demokracie prospešné aj za cenu zverejnenia určitých nepresností v niektorých prípadoch. Uvedené štyri kritériá majú v difamačnej judikatúre relatívne pevné postavenie, čo však neznamená, že sa v sporoch o vyvažovanie slobody prejavu a osobnostných práv nezohľadňujú aj iné faktory. Vo väčšine prípadov zohráva významnú úlohu aj povaha média, resp. fóra, na ktorom bol prejav realizovaný. Vo všeobecnosti platí, že čím väčšiu publicitu má difamačný prejav, tým musí byť rozširovateľ opatrnejší, v hierarchii verejných informačných prostriedkov najväčší potenciál poškodiť dotknutú osobu majú audiovizuálne informačné prostriedky (televízia), hneď po nich nasledujú celoštátne periodiká s vysokým nákladom (Lindon, Otchakovsky-Laurens a July proti Francúzsku, rozsudok ESĽP z 22. októbra 2007, sťažnosť č. 21279/02 a č. 36448/02). Základné práva obsiahnuté v ústave vykladá súd v intenciách dohovoru, teda v intenciách judikatúry ESĽP. Tak to je aj v súvislosti s danou problematikou.

67. Z obsahu limitačnej klauzuly čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd explicitne ale aj vyplýva, že ktokoľvek, kto vykonáva slobodu prejavu, má aj určité povinnosti a nesie určitú zodpovednosť, v rámci ktorej nesmie prekročiť isté hranice stanovené v záujme štátnej bezpečnosti, ochrany práv a slobôd iných a ostatných tu vymedzených relevantných sociálnych potrieb. Takto prezentované výnimky ohraničujúce slobodu prejavu si však vyžadujú úzku interpretáciu, kde potreba obmedzenia slobody prejavu musí byť preukázaná presvedčivým spôsobom, a to vzhľadom na význam tejto slobody garantujúcej ducha tolerancie demokratickej spoločnosti. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 385/2012 z 21. januára 2014).

68. Pri súdnych sporoch o ochranu dobrého mena, čo súd vníma ako analógiu, sa uplatňuje zásada, že verejný činiteľ je povinný strpieť vyššiu mieru kritiky, aj hyperboly či emotívne hodnotenia a to aj viac expresívne vyjadrenia ako je bežné,“ uvádzajú to aj mimovládne organizácie, pričom súd poukazuje na mnohé rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva v tomto duchu.

69. Aj v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu SR nie je možné postihnúť deliktuálne spôsobilú fyzickú osobu za to, že slovné atakuje verejného činiteľa, a to mimo ústneho pojednávania či iného procesného konania umožňujúceho uloženie poriadkového opatrenia. Verejní činitelia z titulu svojej funkcie sú nevyhnutne vystavení oprávnenej či neoprávnenej kritike alebo invektívam. Preto možno akceptovať názor, že intenzita zásahu do osobnostných práv verejného činiteľa by mala byť v jeho prípade vyššia, ako je to u iných fyzických osôb.

Aj podľa rozsudku ESĽP vo veci Castells vs. Španielsko súd uviedol, analogicky, že „v politickej debате (kritika predstaviteľov verejnej moci) sú hranice prípustnej kritiky širšie; verejne činné osoby znášajú vyššiu mieru kritiky než súkromníci.“

70. Z dočasného charakteru neodkladného opatrenia ale vyplýva, že pred jeho nariadením nemusí síce súd zisťovať všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia vo veci samej a pri ich zisťovaní nemusí byť dodržaný formálny postup predpísaný pre dokazovanie. Neznamená to však, že súd môže nariadiť neodkladné opatrenie len na základe tvrdenia žalobcu bez toho, aby bola osvedčená pravdepodobnosť nároku a nebezpečenstvo hroziacej ujmy. Zásah do práv neodkladným opatrením dotknutej strany musí byť primeraný osvedčenému porušeniu (ohrozeniu) práv a právom

chránených záujmov, takisto primeraná musí byť aj prípadná ujma, ktorá vznikne z neodkladného opatrenia dotknutej strane. Súd pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení musí vziať do úvahy aj možnosť uvedenia pomerov strán do stavu, ktorý tu bol pred vydaním neodkladného opatrenia. Pod pojmom dočasná úprava pomerov medzi stranami je prítom potrebné rozumiť prípad, kedy existuje dôvodná potreba dočasne regulovať isté právne vzťahy medzi stranami, pretože hrozí vznik reálnej ujmy, resp. jej zväčšovanie. Osvedčovanie nároku na rozdiel od dokazovanie (vo veci samej) znamená, že súd prostredníctvom označených dôkazov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na predbežné opatrenie. Pri ich zisťovaní sa nemusí prihliadať na všetky procesné formality, ako pri riadnom procesnom dokazovaní, avšak výsledkom takéhoto postupu je, že osvedčované skutočnosti sa so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, javia ako nanajvyš (vysoko) pravdepodobné.

71. Teda pri rozhodovaní súdu musí byť zachovaný aj princíp proporcionality, ktorý vyžaduje, aby strana - ktorej má byť neodkladným opatrením má byť uložená povinnosť alebo obmedzenie - ním nebola obmedzená spôsobom neprimeraným povahe veci. Platí totiž, že súd pri úvahe o nariadení neodkladného opatrenia musí zohľadniť aj tú skutočnosť, že v konaní o neodkladnom opatrení je povinný poskytnúť súdnu ochranu nielen strane, ktorá sa domáha nariadenia neodkladného opatrenia, ale zároveň aj tej strane, voči ktorej neodkladné opatrenie smeruje. Strana, voči ktorej neodkladné opatrenie smeruje preto môže byť obmedzená iba do takej miery, aby neodkladné opatrenie nemalo za následok reálne znemožnenie ochrany jej oprávnených záujmov.

72. Pri rozhodovaní o neodkladných opatreniach súd v zásade nerozhoduje na základe výsluchu oboch procesných strán, na pojednávaní, nevykonáva dokazovanie o skutočnostiach týkajúcich sa existencie dôvodov obsiahnutých v návrhu, ale vychádza najmä zo skutočností uvádzaných a preukázaných navrhovateľom v návrhu (čo ale nevylučuje výsluch strany či požiadavku jej vyjadrenia). Návrh preto musí nevyhnutne osvedčovať dôvodnosť a trvanie nároku, teda musia byť osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Zákonnými podmienkami na nariadenie neodkladného opatrenia sú teda neodkladnosť dočasnej úpravy pomerov alebo obava, že exekúcia bude ohrozená. Aj v prípade, ak sú inak splnené formálne predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia, je treba starostlivo zvážiť, či v prípade jeho nariadenia nedôjde k nevyváženému zásahu do vzťahu účastníkov alebo tretích osôb, čo v danom prípade súd podrobne skúmal. Neodkladné opatrenie je možné nariadiť iba v prípade, ak je aspoň osvedčená danosť práva. Pre osvedčenie práva je potrebné, aby navrhovateľ bol vecne legitimovaný, a taktiež aby uplatnený nárok nebol zjavne neopodstatnený.

73. Súd tiež zdôrazňuje, že podstatou inštitútu neodkladného opatrenia je urýchlená ochrana ohrozených alebo porušených práv, ktorú súd poskytuje na základe zjednodušeného a urýchleného procesného postupu. Účelom neodkladného opatrenia je totiž okamžite vytvoriť stav, kedy k porušovaniu alebo ohrozeniu práv strany, ktorá súdnu ochranu požaduje, nebude dochádzať. Neodkladným opatrením môže súd na návrh strany sporu uložiť druhej strane sporu širokú škálu povinností či obmedzení. Avšak na to, aby súd nariadil v pomerne krátkej dobe a v zásade bez obvyklého dokazovania neodkladné opatrenie, musia byť v zmysle zákona, teda C.s.p. splnené viaceré, už vyššie uvádzané predpoklady.

74. Súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.09.2010, sp. zn. 6 Cdo 171/2010, podľa ktorého: „Pri nariadení predbežného opatrenia teda súd poskytne oprávnenému účastníkovi dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenia aj za cenu, že skutočný stav veci nie je ešte náležite zistený, a teda že subjektívne právo ani jemu zodpovedajúca povinnosť nie sú celkom nepochybné. Dočasnou úpravou urobenou vo forme predbežného opatrenia sa preto neprejudikujú práva a povinnosti účastníkov a ani posúdenie právneho vzťahu medzi nimi.

75. Aj keď v rámci konania o nariadenie neodkladného opatrenia je rozsah „dokazovania“ (osvedčovanie) podstatne zúžený a osvedčovanie na rozdiel od dokazovania znamená, že súd prostredníctvom označených dôkazov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodovanie o návrhu na neodkladné opatrenie, výsledkom takéhoto postupu musí byť to, že osvedčované skutočnosti sa súdu, so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, javia pravdepodobné (uznesenia Najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo 104/2010, 2Cdo 105/2010).

76. Neodkladné opatrenie nemožno vydať iba na základe tvrdení bez osvedčenia základných skutočností, pravdepodobnosti nároku a bez osvedčenia neodkladnosti (hrozby bezprostrednej ujmy).“ (Rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obdo/94/2020).

77. „V konaní „o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia... príslušný súd v zásade nevykonáva dokazovanie, vychádza len z tzv. osvedčených skutočností – skutočností, ktoré vyplývajú z tvrdení účastníkov konania v ich podaniach, prípadne zo skutočností, ktoré možno osvedčiť z dôkazov, ktoré účastníci predložili v príslušnom štádiu konania o veci samej.“ (rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 866/2014-42 z 20. augusta 2015).

78. Ústavný súd vo veci sp. zn. I. ÚS 102/05 uviedol, že tak, ako v prípade nariadenia predbežného opatrenia / teraz neodkladného opatrenia /, aj v konaní o jeho zrušení súd síce nevykonáva rozsiahle dokazovanie, avšak zúžené požiadavky na dokazovanie v súvislosti s rozhodovaním o opatrení však nemožno interpretovať tak, že predbežné opatrenie môže súd vydať bez toho, aby takéto dokazovanie vykonal a v potrebnej miere ním preveril vierohodnosť navrhovateľom uvádzaných tvrdení.

79. Čiže v zmysle ustálenej judikatúry „neodkladné opatrenie nie je možné nariadiť, ak navrhovateľ neosvedčí danosť aspoň základných skutočností, ktoré musia byť nepochybné a presvedčivé, umožňujúce prijať záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má dočasná ochrana poskytnúť a bez osvedčenia nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy. Skutočnosti, ktoré majú osvedčiť nutnosť potreby dočasnej úpravy nemusia byť nepochybné preukázané, postačí ak sú pravdepodobné. Súd pritom vychádza iba zo skutočností vyplývajúcich zo spisového materiálu a zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu. (vid' rozsudok NS SR 5Cdo/65/2010, 6M Cdo/5/2012). Navrhovateľ v návrhu musí osvedčiť potrebu nariadeného opatrenia a špecifikovať ohrozenie, ktoré strane hrozí v prípade, ak by pomery strán neboli upravené (rýchle a pružné riešenie situácie vyžadujúce okamžitý zásah súdu). Nariadením neodkladného opatrenia by nemalo dôjsť k nevyváženému vzťahu strán alebo tretích osôb. Neodkladné opatrenie nie je možné nariadiť, ak žalobca neosvedčí danosť aspoň základných skutočností, ktoré musia byť nepochybné a presvedčivé, umožňujúce prijať záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť dočasná ochrana a bez osvedčenia nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy“.

80. Neodkladné opatrenie preto nie je možné nariadiť len na základe ničím nepodloženého tvrdenia žalobcu, resp. na základe domnienky a fikcie, bez toho, aby boli náležite osvedčené aspoň základné skutočnosti o osobách účastníkov, potrebe neodkladného opatrenia.

81. Pri osvedčovaní nároku nie je potrebné dbať na formálne požiadavky, inak platné pre dokazovanie, vrátane požiadavky, aby sa druhá strana sporu mohla vyjadriť k obsahu listín, ovplyvňujúcich úsudok súdu o splnení predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia (uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo/33/2012) . Aj v konaní o nariadenie predbežného opatrenia musí žalobca produkovať také skutočnosti, ktoré môžu smerovať k osvedčeniu tých procesných a hmotnoprávných skutočností, ktorých pravdepodobnosť môže vyústiť do záveru o legálnosti (potrebe, naliehavosti, primeranosti) nariadenia predbežného opatrenia (vid' aj rozhodnutie č. 15/1972 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk) .Každý účastník konania si musí byť vedomý, že jeho pomery môže dočasne upraviť inštitút neodkladného opatrenia a jeho obsah nemusí byť dokonca v celom rozsahu adekvátny výsledku právoplatného skončeného konania.

82. „Preukázanie alebo aspoň osvedčenie skutočností odôvodňujúcich nariadenie predbežného opatrenia sa posudzuje tak podľa obsahu návrhu, pripojených listín a skutkových okolností z nich vyplývajúcich, ale aj dôvodnosti návrhu z hľadiska právneho posúdenia veci. Účelom predbežného opatrenia je totiž rýchle a pružné riešenie tej situácie, ktorá vyžaduje okamžitý zásah súdu. Pri nariaďovaní samotného predbežného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení a to z dôvodu, že nariadenie predbežného opatrenia má dočasný (predbežný charakter). Z toho dôvodu nie je síce potrebné zisťovať všetky tie skutočnosti, ktoré má mať súd zistené pred vydaním konečného rozhodnutia (vo veci samej), ale musia byť osvedčené okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto dočasné opatrenie. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou, najmä naliehavosťou jej riešenia. Preukázanie alebo aspoň osvedčenie skutočností odôvodňujúcich nariadenie predbežného opatrenia sa posudzuje tak podľa obsahu návrhu, pripojených listín a skutkových okolností z nich vyplývajúcich, ale aj dôvodnosti návrhu z hľadiska právneho

posúdenia veci. Účelom predbežného opatrenia je totiž rýchle a pružné riešenie tej situácie, ktorá vyžaduje okamžitý zásah súdu. Či v danej veci o takúto situáciu išlo a či boli dostatočne osvedčené okolnosti opodstatňujúce nariadenie predmetného predbežného opatrenia“. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. 7. 2010, sp. zn. 2 M Cdo 3/2010).

83. Ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 7/02 uviedol, že aj v konaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia platí povinnosť konkretizovaná v Občianskom súdnom poriadku / teraz C.s.p. /, ktorá súdu prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná a aby sa skutočnosti, ktoré sú medzi účastníkmi sporné, spoľahlivo zistili.

84. Z obsahu návrhu je tiež nepochybné, že neodkladným opatrením mali navrhovatelia záujem zabezpečiť dočasnú úpravu pomerov strán a takto poskytnúť dočasnú ochranu sebe akoby oprávnenej strane a zabrániť zhoršovaniu ich postavenia. Súd musí však ale zároveň prihliadať na ochranu oprávnených záujmov aj povinnej strany sporu, aj keď táto ochrana nemôže dosiahnuť takú intenzitu, aby prakticky znemožnila nariadenie neodkladného opatrenia.

85. Súd má teda za to, že v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia neboli osvedčené takmer žiadne základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa mala poskytnúť neodkladná ochrana, ako i osvedčenie nebezpečenstva bezprostrednej ujmy i potreba dočasnej úpravy strán, ktorá už neznesie odklad. Osvedčenie (na rozdiel od dokazovania) síce znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje len najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce skutočnosti), ktoré ale preukázané a už vôbec nie v potrebnej miere , neboli.

86. Navrhovatelia podľa názoru súdu, ako je to už vyššie uvedené, teda zákonom vyžadovaným spôsobom neosvedčili potrebu bezodkladne upraviť pomery strán. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

87. V zmysle judikatúry ESLP, legitímny výkon spravodlivosti vyžaduje, aby súdy aj v dostatočnej miere uvádzali dôvody, na ktorých sú založené ich rozhodnutia. Rozsah tejto povinnosti môže závisieť od povahy daného rozhodnutia a jeho určenie je vecou konkrétnych skutkových okolností prípadu (mutatis mutandis, Van de Hurk v. Holandsko). Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi (III. ÚS 60/04). Ďalej, rozhodnutie orgánu verejnej moci síce nemusí byť totožné s očakávaniami účastníka konania, avšak „z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach“ (III. ÚS 311/07). Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach tiež zároveň uvádza, že vyhodnotenie skutkového stavu nesmie byť formalistické, „ale s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu musí dať v zásadných veciach konkrétnu a nespochybniteľnú odpoveď“, pričom „podcenenie tejto povinnosti... vytvoríť presvedčivé rozhodnutie, ktoré spĺňa parametre zákonnosti a ústavnosti zreteľne vyvoláva účinky arbitrárnosti a porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru“ ...

88. Z procesného hľadiska súd tak má za to, že si splnil svoju povinnosť svojou činnosťou zabezpečiť výkon spravodlivosti tak, aby nedošlo k jej popretiu (denegatio iustiae), že teda splnil si svoju povinnosť zabezpečiť výkon spravodlivosti aspoň v rozsahu zabezpečenia ústavných práv. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru totiž každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ale právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07). Do

práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I.ÚS 50/04 , KS Prešov 6CoCsp/7/2020).

89. Súd ma aj za to, že poskytol stranám riadne súdnu ochranu. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieťa, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú - čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy. (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

90. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

91. S poukazom aj na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými príslušnými zákonnými ustanoveniami súd preto po zhodnotení predložených dôkazov a po riadnej úvahe rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia, teda návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Daným odôvodnením tohto rozhodnutia poskytol súd odpovede na všetky okolnosti, ktoré majú pre vec podstatný význam a na ktoré poukazoval aj odporca. Súd jasne vyložil aj svoj myšlienkový postup, pričom svoje závery skutkové aj právne primerane zdôvodnil v požadovanom rozsahu, bez znakov svojvoľnosti či arbitrárnosti, a tieto sa mu nejavia, žeby boli v nesúlade s platnou právnou úpravou, popierajúce zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem a vydané uznesenie obsahuje zrejme aj dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie prípadu.

92. V náleze II. ÚS 679/2015 ústavný súd rovnako uviedol, že aj v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležité odôvodnené. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 546/2014). Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu .

93. Ústavný súd tiež vo svojom rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 7/02 uviedol, že aj v konaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia platí povinnosť konkretizovaná v Občianskom súdnom poriadku / teraz CSP /, ktorá súdu prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná a aby sa skutočnosti, ktoré sú medzi účastníkmi sporné, spoľahlivo zistili.

94. Vo viacerých rozhodnutiach sa ústavný súd aj vyjadril, že konanie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia / teraz neodkladného opatrenia / v súdnom konaní možno predovšetkým považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (napr. I. ÚS 46/00, III. ÚS 44/04).

95. Pritom v konaní a v rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie je možné aplikovať všetky zásady kontradiktórneho konania, ktoré sú typické pre sporové konanie (konanie vo veci samej), čo je dané tým, že uvedeným inštitútom sa má poskytnúť rýchla ochrana porušených alebo ohrozených práv subjektu, ktorý podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia (neodkladného opatrenia), no aj toto má svoje limity, ako vyššie súd už uvádza.

96. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

97. Keďže navrhovatelia neboli v konaní úspešní, súd v zmysle citovanej právnej úpravy by mal priznať strane v konaní, A. H. I. voči navrhovateľom nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. On bol v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia z dôvodu zamietnutia návrhu úspešnou stranou, avšak jemu žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto mu súd nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia uznesenia na tunajšom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.